

ACTA DE L'AUDIÈNCIA PÚBLICA DE L'ESTAT DEL DISTRICTE

Identificació de la sessió

Núm. 2

Data: 29 d'abril de 2025

Caràcter: ordinari

Horari: de 18.00 h a 20.10 h

Lloc: Saló de Plens

Assistents

Vicepresidenta del Districte

Sra. Georgina Lázaro Fontanet

Regidora del Districte

Ima. Sra. Raquel Gil Eiroá

Consellers i conselleres membres de la Mesa

Sra. Nuria Pey de la Iglesia (GMPSC)

Sr. Albert Deusedes Perelló (GMPSC)

Sra. Maria Conesa Gallego (GMPSC)

Sr. Albert Aixalà Blanch (GMPSC)

Sr. Eudósio Gutiérrez García (GMPSC)

Gerenta del Districte

Sra. Àfrica Cardona Gilbert

Secretària de la Mesa

Sra. Andrea Compagno Fernández

Consellers i conselleres del Districte

Sra. Carolina López García (GMBenC)

Sr. Ancor Mesa Méndez (GMBenC)

Sr. Jorge Arley Trujillo Gil (GMBenC)

Sr. Jofre Mont Geli (GMJxCat-TxB)

Sr. Albert Torelló Pérez (GMJxCat-TxB)

Sr. Francesc Almacelles Subies (GMERC)

Desenvolupament de la sessió

La **vicepresidenta** saluda tots els assistents i obre la sessió de l'Audiència Pública.

Disculpa l'absència de la presidenta, que no els pot acompanyar, i explica que, com a vicepresidenta del Districte, presidirà la sessió. Demana comprensió si comet alguna errada, perquè és la primera vegada que presideix l'Audiència.

Recorda que la sessió es retransmet en estríming i es grava, de manera que, si algú tingués voluntat de no sortir, els ho hauria de comunicar, per a la protecció dels drets d'imatge.

1. Aprovació de l'acta de la sessió anterior

La **vicepresidenta** informa que a la Secretaria no s'ha rebut cap esmena sobre l'acta de la sessió anterior, que va ser l'11 de febrer de 2025, de manera que, si no se'n presenta cap ara mateix, quedaria aprovada.

2. Torn obert de paraules

La **vicepresidenta** recorda que anirà cridant per ordre de registre les persones que han omplert el full de participació. Dona la paraula, en primer lloc, a la senyora Ibáñez, rere la qual diu que intervindran dues persones més que volen parlar sobre el mateix tema. Concedeix fins a cinc minuts per a cada intervenció.

La senyora **Cristina Ibáñez**, en nom de la Plataforma del Jardí de l'Estació de Magòria, constata que l'Ajuntament promou l'ecologisme, amb el Pla clima, i es demana, ja que es fa aquesta propaganda, com és que, en el cas del jardí de l'estació de Magòria, volen convertir una zona verda en industrial i superurbanitzada. Pregunta on és la defensa dels refugis climàtics. No veu que el Districte tingui cap intenció d'informar-los per què un projecte com el Centre de Neteja, que anava inicialment a Can Batlló –un projecte problemàtic, que els afectats d'aquella zona van rebutjar amb manifestacions en el mandat anterior–, ha passat a ser licitat directament per a Magòria, sense fer cap consulta. Demana si és que cal que facin també manifestacions, perquè els facin cas.

Li sembla clar que els veïns de l'entorn tampoc el volen, perquè han recollit més de 1.500 signatures, i creu que hi ha zones més adequades per a aquesta mena de centres, que fan treballs industrials. Pregunta si no creuen que caldria una reunió perquè els veïns hi puguin participar i opinar, de la mateixa manera que per a l'illa de Citroën s'han fet almenys tres reunions.

Declarar que els veïns no tenen resposta per a tots els dubtes que sorgeixen en relació amb aquesta planificació urbanística, perquè no saben com els afectarà; no només en la zona esportiva, sinó en la urbanització de tots els voltants de l'illa de Magòria. Demana com pensen gestionar la mobilitat de la zona, els perjudicis i molèsties d'un camp de futbol, la contaminació acústica i lumínica, la inexistència de zones d'aparcament, la gran quantitat de gent que es mourà per l'entorn.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Horriilo.

La senyora **Àngels Horriilo Sánchez**, en nom de la Plataforma del Jardí de l'Estació de Magòria, diu que no estan d'acord en com han tractat tant la plataforma com el veïnat. No estan d'acord amb la instal·lació del Centre de Neteja ni d'oficines de Parcs i Jardins, i acusa l'Ajuntament d'haver-los-ho volgut imposar. Constata que ara tenen un espai natural en l'entorn de l'estació de Magòria.

Recorda que és ciutadana de Barcelona i que té obligacions, que compleix, i també té drets. Per això també exigeix que l'Ajuntament compleixi i respecti els seus drets, perquè considera que han estat obviats fins ara, atès que, a parer seu, l'Ajuntament no ha complert les seves obligacions. Assegura que ho pot confirmar amb fets evidents, perquè creu que aquest Ajuntament actua com en una dictadura en comptes d'una democràcia, que és el que són en aquest país. Assevera que ells diuen que s'han reunit amb totes les parts implicades en el projecte d'urbanització de Magòria –Taula d'Esports, Associació de Veïns de Sants-Badal i fins i tot el Centre Socials de Sants–, però assenyala que no s'han reunit mai amb les veïnes de les entitats directament implicades en l'espai que ocupa. Concedeix que sí que s'han reunit amb la Plataforma del Jardí, però es queixa que no els han fet mai cas, malgrat que en el Ple del Districte del juliol del 2018 van aprovar per unanimitat respectar l'espai i el projecte.

Creu, doncs, que hi ha entitats de primera i de segona, i pensa que esmentar de manera interessada alguns veïns –que casualment, remarca, sempre són homes– o entitats històriques com a representants d'un tot, és cosa d'èpoques passades, que actualment no accepten ni toleren. Li sembla evident que en tota l'actuació de l'espai de Magòria hi ha interessos creats, negociacions ocultes, intercanvis de favors, i ressalta que tard o d'hora surten a la llum i els ciutadans se n'assabenten.

Apel·la a la regidora demanant-li si els va mentir quan la senyora Pey els deia als veïns i veïnes que havien d'estar tranquils durant l'any 2024, perquè l'espai natural de l'estació es conservaria, o bé quan la mateixa regidora, al programa de Sants-3 de ràdio del mes de febrer, va assegurar que la ubicació del Centre Logístic de Neteja ja estava concretat des de l'anterior legislatura, en què el seu partit governava juntament amb els Comuns. Constata que quan el seu partit va entrar a governar, el projecte no estava licitat. Considera, doncs, que ells han fet i presentat aquest projecte amb tots els seus errors i tota la mala fe, ampliant un punt de neteja i de serveis que no estaven previstos i creant un pol d'illes de calor a la zona, eliminant el refugi de la calor i de biodiversitat. Promet que no dirà res de la zona que pinten de verd en el projecte, que són voreres existents, de pas, que ara passaran a ser per a vehicles al punt de neteja.

La **vicepresidenta** li demana que vagi acabant.

La senyora **Àngels Horrillo Sánchez** reclama que té els seus drets i que espera que ella la deixi parlar.

Torna a insistir que, com a ciutadana de Barcelona, i com ja va dir a l'anterior audiència, se sent enganyada i menyspreada, i que està molt decebuda i indignada per com els representants del govern actual els estan tractant, i com reben les seves queixes, propostes i suggeriments.

Creu que és molt important el què, però també el com, i que les seves maneres d'afrontar les desavinences i desacords disten molt del que esperen d'un sistema democràtic i avançat. Discorre que en qualsevol professió o empresa poden haver-hi errors o projectes equivocats, i que és de bon professional i millor gestor reconèixer les errades i refer els projectes per arreglar-los. Reflexiona que mai no és tard per fer una feina ben feta, i que si cal repetir-la dos o tres cops, serà millor que fer les coses de qualsevol manera –i que la resta hagi de conviure amb aquells desastres o suportar-los–, a més d'augmentar costos de construcció a causa del lloc on es vol aprofitar el subsol, que és de riera.

Reitera que van enganyar en la licitació, perquè les grades seran d'una alçada de divuit o vint metres, que equivalen a unes quatre o cinc plantes, mentre que en el plànol són a peu pla i envoltades d'arbres.

Avisa que no permetran, per més que ho diguin, que deixin el barri fet un desastre, amb nyaps i pegats, per promeses i interessos que no tenen a veure amb les necessitats del barri.

Pregunta com pensen preservar l'espai natural de l'estació de Magòria.

Recomana, per si no l'han vist encara, que mirin la sèrie *Les advocades*, a Netflix, perquè potser els farà reflexionar i evitar tornar a temps passats.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Marquès.

El senyor **Ramon Marquès** fa referència a unes obres d'instal·lació d'aire condicionat sobre coberta del carrer de la Font Florida 98. Afirmar que són obres que es van fer sense llicència, consistents en la instal·lació d'una sèrie de parets que superen la volumetria màxima permesa i que han augmentat molt el soroll. Revela que es va fer la denúncia pertinent, que es van fer diverses gestions i que el mes d'octubre s'hi va fer una inspecció que determinava que les obres eren il·legals i que el soroll superava els límits permesos. Continua dient que el 3 de gener el regidor va fer un requeriment a la Generalitat, titular de l'obra, perquè s'enderroqui en el termini d'un mes. Consta que som gairebé al mes de maig i voldria saber com està la qüestió i què s'hi pensa fer, tenint en compte que aquesta obra afecta tota una sèrie de veïns –són bastantes cases–, que han estat perjudicats, i que l'obra no es correspon amb la legalitat vigent.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Garcia.

La senyora **Montserrat Garcia Torroella** insisteix en el mateix que el senyor Marquès. Precisa que la situació fa més d'un any que dura, i que han estat ells els que han hagut de desencallar-la anant a parlar amb els Serveis Tècnics per avançar en aquest tema. Es queixa que cada vegada que venien els Serveis Tècnics els deien que l'assumpte estava parat i que tot estava pendent de fer. Els dol que es permeti una cosa que és il·legal, i aclareix que no demanen que deixin de tenir aire condicionat –perquè ja en tenien–, sinó que l'adeqüin a les normes vigents. Agraeix que últimament ja els puguin atendre per telèfon –diu que abans no era possible–, però els responen que no els poden informar, després de fer al·legacions i papers des de fa un any. Es queixa que només els diuen que el procés està dins del termini, però sense aclarir quan acaba el termini. No entén que no hi hagi una data.

Exposa que han rebut els papers del requeriment dels interessats contestant el seu, però tampoc els diuen quan passarà el tècnic que s'ho ha de mirar, si al cap de tres dies, o de quinze, o d'un mes... No entén que passi això amb una qüestió que fa un any que dura, quan ja saben que hauran de fer-ho. No comprèn que es pugui funcionar d'aquesta manera, i creu que la prova és que no funciona, no es tira endavant. Creu que políticament no s'hauria de permetre, ni tampoc pot estar content amb allò la persona que ho ha de fer. Es disculpa per no saber expressar més bé la seva inquietud. Sap que és el mateix que ha dit el senyor Marquès, però posant l'accent en el fet que hagi de ser el poble qui se n'hagi de preocupar, cosa que li fa pensar que potser haurien de ser els jubilats els que cobressin, si fan la feina que han de fer els polítics –referint-se a les persones de la Mesa–: el seguiment, preocupar-se pel compliment de les normes i de les dates.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la regidora per respondre a les qüestions plantejades.

La **regidora** fa referència, en primer lloc, al dia tan complicat que van viure ahir i vol fer un doble agraïment als veïns presents, com a representants de la ciutadania del Districte, perquè creu que ahir la ciutadania de Barcelona va donar una lliçó de saber estar, de civisme, de comportament solidari en moments molt complicats, que podien haver produït situacions de molta tensió; en

segon lloc, dona gràcies als serveis públics de tota la ciutat, en especial als del Districte, per la feina que van fer. És conscient que hi ha persones que encara pateixen les conseqüències del que va passar.

Respecte als jardins de Magòria, respondrà per separat, el revés del que acostuma a fer. A la senyora Ibáñez, que ha fet unes preguntes molt concretes, li vol fer alguna reflexió. Entén que la feina de la plataforma és la que fa: reivindicar i preguntar les mateixes coses del dret i del revés. Però diu que ella també haurà de respondre el mateix, del dret i del revés, en molts casos, tot i que admet que poden trobar punts intermedis. Sap que la decisió que s'ha pres no la comparteixen, i si volen la pot tornar a explicar: el Centre de Neteja i tot això.

Sí que admet una de les coses que ha dit ella, que és la possibilitat d'explicar què comporta el Centre de Neteja, per resoldre dubtes. Nega que sigui una activitat industrial, com solen dir ells. Aquests centres estan repartits per tota la ciutat i permeten que la neteja de proximitat, dels carrers, de les papereres –la més petita, però la més necessària– es faci des de tan a prop com sigui possible dels llocs que s'han de netejar. Nega que siguin centres de gestió de residus industrials, que podrien causar determinats efectes. Li agafa la paraula i quedaran perquè puguin veure algun altre dels centres similars que hi ha, perquè puguin veure com són, i comprovaran que funcionen amb molta normalitat, en aquest mateix Districte. Fa entendre que hi ha persones que hi treballen, en tres torns diferents, cosa que vol dir que hi ha molt de rigor en la protecció dels drets i la seguretat laboral d'aquestes persones, de manera que l'activitat es fa sense cap mena de perill.

Afirma que hi ha qüestions de detall que pregunten, sobre la mobilitat, que si no s'expliquen no és per manca de transparència, sinó perquè són coses que s'han d'anar perfilant a mesura que es vagin definint els projectes, perquè hi ha una part de les obres que són municipals i que ja coneixen –les que tenen a veure amb el Centre de Neteja i amb la part esportiva–, però també hi ha peces en què intervindrà la Generalitat i que ara mateix no tenen un calendari, i per tant això anirà canviant. Assegura que aniran explicant en cada moment quines passes es fan i com es va avançant. Recorda que han explicat el que s'ha fet fins ara, el concurs d'idees, i certifica que la informació que tenen els veïns és la que té el Districte.

Passant ja al que deia també la senyora Horrillo, afirma que el que ha dit l'Ajuntament des del començament –diu que és fàcil de comprovar, perquè està gravat– és que el jardí tindria afectacions, i que en el que caldria treballar era per veure com, amb els espais verds nous i la part del jardí que es conservi, es mantenia el màxim d'usos actuals.

Assegura que intenta ser tan empàtica com li és possible, perquè a més creu que és la seva obligació: donar respostes, aguantar quan hi ha gent que no està d'acord amb el que es fa, escoltar les queixes i mirar d'incorporar-les en la mesura del possible. Però diu que no tolera les faltes de respecte ni que es falti a la veritat. Declara que no han dit mentides i que li sembla greu que es parli de negociacions ocultes i de tractes de favor, que no existeixen respecte a Magòria. Li és igual que s'insinuï pel dret o pel revés, perquè no és veritat. Considera que, a més, implica acusar no sols aquest equip municipal de govern, sinó també els treballadors municipals, d'una sèrie de delictes que li semblen inassumibles. Certifica que no hi ha res que no sigui transparent.

Admet que a Magòria hi havia activitat esportiva i que se n'havia anat –amb la promesa de tornar–, i declara que sempre es va actuar de manera transparent amb les entitats, per respondre a les necessitats esportives, que sempre s'han explicat. Creu que una cosa és que els calendaris no es compleixin, que s'allarguin els processos, que no hagin sigut, com a Administració, prou àgils els diversos governs que hi ha hagut, que hi hagi coses que s'hagin enquistat, però assegura

que mai no s'ha fet res sense transparència i mai no s'ha respost a res que no sigui l'interès públic.

Reconeix que l'interès públic no sempre convenç tothom. Sap que, com deia, la plataforma té una reivindicació molt concreta i que qualsevol solució que no sigui deixar les coses com estan no els serveix. Accepta que és molt legítim, i que el dret de manifestar-se, d'expressar la seva opinió i que se'ls escolti el mantenen, però no el dret que les coses passin exactament com ells volen, perquè també les entitats esportives, com els nens i nenes, el jovent i els amateurs que fan esport tenen el dret de comptar amb l'espai per fer-ne. I manifesta que fa molts anys que esperen que això passi. Sap que han d'intentar respectar el màxim de coses, però rebla que han dit des del començament que, si bé intentaran que molta de l'activitat que s'ha anat fent en aquest espai es pugui mantenir, no han dit mai que l'espai es quedarà com està, i que és evident que hi haurà afectacions.

Comenta que no estan en la fase de definir què passarà a les zones verdes, perquè el que es fa ara són planejaments urbanístics, en els quals es pinten zones de verd, o de blau si són equipaments —cada tipologia urbanística té un color determinat—. Però detalla que després s'haurà de treballar perquè aquella zona pintada de verd també s'ompli de verd i d'activitat, i assegura que continuaran treballant amb els veïns, com s'ha fet des del començament.

Li sembla molt bé que la gent descobreixi ara *Las abogadas* o els protagonistes d'*El 47*. Però defensa que alguns com ella mateixa els coneixen de fa anys, els segueixen, els reivindiquen, els llegeixen i els tenen com a personatges de capçalera. Dona la benvinguda, doncs, a tothom que se suma a aquesta coneixença de la feina que van fer la Manuela o la Cristina Almeida, o altres grans dones que han lluitat pels drets de les dones i per la democràcia en aquest país.

Adreçant-se al senyor Marquès i a la senyora Garcia, admet que de vegades la lentitud de l'Administració desespera. Defensa, però, que són una Administració molt garantista i que no és una qüestió de manca de treball dels professionals, sinó que, efectivament, s'han de respectar uns terminis i aquests terminis no són sempre els mateixos, perquè poden produir-se fets entremig. Ho il·lustra dient que de vegades pots tenir un termini de deu dies, però sempre que, dins d'aquell termini, l'altra part no presenti al·legacions o no faci un escrit en què demani alguna cosa. Per això especifica que no poden dir que el termini és de deu dies, més deu dies, més quinze..., i pot ser que no s'acabi de concretar perquè, en el moment en què s'obre un expedient administratiu, no es pot garantir que la persona interpellada no farà alguna acció per alentar-lo. És per això, exposa, que de vegades els tècnics fugen de concretar un dia i una hora, perquè aquest dia i aquesta hora podran no ser certs si la persona expedientada presenta un escrit d'al·legacions o demana alguna altra cosa que s'ha de contestar, accions que, efectivament, allargaran els terminis.

Entén perfectament que pugui semblar que no es fa res a l'altra banda, però pot assegurar que sí que hi passen coses, perquè els tècnics van fent el seguiment d'aquest expedient, i de molts altres, d'irregularitats urbanístiques. Precisa que ella no parlaria d'il·legalitats, perquè de vegades no són fets il·legals, sinó irregulars, perquè són zones en les quals no es comet una il·legalitat encara que no s'hagi complert del tot la legalitat.

Pel que fa a aquests aires condicionats, detalla, hi ha dos expedients oberts, un per soroll —admet que hi havia un incompliment lleuger dels límits d'emissió acústica— i un segon per instal·lació de climatització que supera l'ocupació màxima de la terrassa. Si no hi hagués cap al·legació ni passés res, concreta, la primera o la segona setmana de maig passarien els terminis que tenen i, si no fessin res per corregir l'ocupació màxima i l'excés de soroll, l'Ajuntament estaria habilitat

per donar-hi una resposta més contundent. Però insisteix que ara mateix estan dins del termini en què, voluntàriament, podrien encara arreglar-ho. Per això diu que intenten fer gestions amb la Generalitat per no haver d'arribar a obligar, de manera que compleixin aquests requeriments de manera voluntària, solució que és sempre més fàcil per a tothom. Si no fos així, rebla, a partir de mitjan maig –sempre que no hi hagi al·legacions o escrits que produeixin altres demores, insisteix– entrarien en la fase més contundent, per part del Districte, en l'exigència perquè facin aquesta feina. Promet que ho faran i que tenen els equips pendents del calendari, perquè la planificació està feta.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i enceta un segon bloc d'intervencions. Dona la paraula, en primer lloc, a la senyora Sangrà.

La senyora **Cristina Sangrà Tafalla**, en nom dels veïns del carrer 26 de Gener, recorda que el 4 de juliol de l'any passat es va presentar l'avantprojecte de remodelació del carrer, i que tots els veïns estan expectants. Demana què se n'ha fet del procés participatiu del qual es va parlar en aquella reunió. Veu que el temps va corrent, quan en principi les obres havien de començar a l'octubre. Vol saber si s'ha pensat en la qüestió –o si s'ha fet alguna cosa i ella no se n'ha assabentat– i sol·licita que, si fos així, els diguin alguna cosa.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Jara.

El senyor **Enric Jara**, en nom de la Comissió de Veïnes de la Bordeta, afirma que no vol ofendre ningú, perquè ve amb tota la bona intenció, però diu que hi ha tota una sèrie de coses de la Bordeta que no els agraden. Informa que la Comissió de la Bordeta és una branca del Centre Social de Sants que només es cuida de procurar una vida millor per als habitants del barri. Lamenta que de vegades els confonguin.

Exposa que ahir van tenir l'apagada de llum i no van poder tenir la trobada amb la gent dels processos participatius. Detalla que tenien hora a dos quarts d'una, quan la llum se'n va anar, i que van quedar per a avui, i que avui, a les 11.37 hores, han rebut un missatge en què els diuen: «Hola, desde Participación del Ayuntamiento me dicen que redactarán un correo para informar sobre el resultado de la propuesta. Así que la reunión no se hará, porque por la mañana no pueden y hoy tienen que estar cerradas todas las propuestas. Muchas gracias por facilitar la comunicación.» Es queixa, doncs, que s'han quedat sense saber si ho aproven o no ho aproven, i li sembla que, en les circumstàncies en què ens trobem, haurien pogut allargar el termini, per poder decidir si les coses es feien o no.

D'altra banda, constata que ja fa molts anys –no sap si malauradament o afortunadament– la seva activitat veïnal s'ha traslladat a l'any 1976, en període preconstitucional, quan els ajuntaments no eren democràtics com ara i la lluita era difícil. Veu que últimament –aquesta és la percepció que tenen a la Comissió de la Bordeta, no sap si és general– se'ls ha perdut una mica potser no el respecte, però sí el reconeixement del seu «poder». Ja sap que no tenen poder, perquè són aficionats i no cobren –són voluntaris–, però defensa que sí que els preocupen molt els respectius barris. I fa saber que cada cosa que veuen als barris que no funciona, miren de millorar-la. I per això, com que veuen que es fan últimament moltes coses i que, quan els criden a una trobada per explicar-los el projecte, aquell projecte arriba tan mastegat que no tenen oportunitat de posar-hi ells ni una miqueta del coneixement que tenen del barri. Assevera que, encara que no siguin enginyers, ni tècnics, sí que viuen als barris i, per tant, intenten defensar-los al màxim.

Li agradaria que, a partir d'ara, els tinguessin més en consideració, perquè viuen a la Bordeta i, com saben, hi ha certes necessitats que no funcionen. No vol parlar ni de Can Batlló ni de Magòria, tot i que no tiren endavant, perquè són temes que els han portat les associacions de veïns. En resum, els agradaria que els fessin una mica més de costat en aquests aspectes i tinguessin uns diàlegs més propositius que els que han tingut fins ara.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i explica que agruparan els intervinents que volen parlar de la rambla Badal 188. Dona la paraula, en primer lloc, al senyor Santiago.

El senyor **José Luis Santiago Suárez** demana com se sentirien si, després de lluitar durant trenta anys per tenir un habitatge, ara els fessin fora de l'habitatge. Assegura que la seva dona i ell van lluitar molt per aquest habitatge, i diu «van lluitar» perquè ella ja no hi és. Però exposa que ell ha hagut de continuar pagant les despeses de l'habitatge, i a més ha tingut a casa un any i mig la seva mare, de noranta-set anys –i tampoc és ja amb ell–, i no se sap imaginar que l'haguessin fet fora de casa amb ella, amb una persona tan gran. Creu que no hi ha dret que els facin això després de tot el que han hagut de lluitar tota la vida. No ho pot entendre. Demana si és que ha d'anar al carrer i viure com tanta gent que viu als carrers. No ho troba lògic, i li agradaria que els deixessin viure a casa seva tranquils, que per a això han lluitat tota la vida.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Zarqane.

La senyora **Latifa Zarqane Zerkane** es presenta com a mare soltera que ha treballat trenta-cinc anys per tenir aquest habitatge i per tirar endavant la seva filla. Li han dit que ara enderroquen l'edifici i no sap què faran, si han d'anar al carrer. Informa que està malalta, que l'han operat tretze vegades i que està molt malament. Vol saber què passarà amb elles.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Ruiz.

El senyor **Óscar Ruiz de Haro**, en nom de la comunitat de propietaris de Càceres 34, confessa que podria parlar de moltes coses, també d'aspectes emotius, o de negocis que potser hauran de tancar i no tornar a obrir després de cinquanta anys d'activitat comercial, però vol centrar-se sobretot en una pregunta tècnica.

Fa referència a l'expropiació dels locals comercials del carrer Càceres 34, que els ha tocat de retruc per l'enderroc de la finca de Badal 188. Vol recordar que la Llei d'urbanisme obliga a triar l'alternativa menys lesiva. Demana si l'Ajuntament pot demostrar que és més econòmic i socialment més útil enderrocar Badal 188 i expropiar vuit locals comercials de Càceres 34 –locals que fins avui, precisa, no estaven afectats per cap pla urbanístic–, amb la corresponent indemnització milionària i la pèrdua de vuit negocis en ple funcionament, que no simplement desafectar Badal 188 i mantenir intactes les activitats existents. Vol conèixer la comparativa de costos i terminis, d'impacte comercial que s'hagi fet per avalar una opció tan extrema, i qui assumiria la responsabilitat patrimonial si un contenciós administratiu acredités que hi havia alternatives menys perjudicials.

Exposa que demana tot això perquè a ells, com a propietaris, no els han donat cap informació, i van ser ells mateixos els qui van haver de demanar audiència a l'Ajuntament. Detalla que els va atendre el senyor Aixalà i la gerenta, la senyora Cardona, però es queixa que l'única explicació que els van donar va ser simplement que allò era una expropiació, i ja estava. Raona que no sap si són conscients que, rere aquesta resposta, hi ha projectes de vida, hi ha gent que depèn d'aquests negocis, hi ha llogaters, hi ha treballadors.

Repeteix que potser la solució més senzilla seria desafectar la finca d'aquests senyors de Badal 188, de manera que pogués continuar l'activitat comercial com fins ara.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Eugenio.

El senyor **Miquel Eugenio Pareja** avança que volia intervenir en nom propi, però també intervindrà en nom d'una altra persona que havia d'intervenir i no ha pogut. Es refereix a la senyora Teresa, filla, neta i besneta de vilatans de Sants. No ha pogut venir, diu, perquè ni el cos ni la ment no li ho permeten. Argumenta que ahir va ser un dia molt dur per a una persona gran i sola com ella. Imagina que tothom ho va viure. Afegeix que ella avui s'ha aixecat sense haver descansat aquesta nit, i el primer que s'ha trobat ha estat un camió descarregant blocs de formigó davant de casa i obrint la vorera. Llavors diu que li ha trucat preocupada demanant-li si ja els tiraven l'edifici, per avisar que ella era a dins. Li ha comunicat que avui no podria intervenir, tal com volia, per explicar la seva història.

Fa avinent que la seva història comença amb l'edifici, que va construir el seu avi amb ajuda d'amics i familiars l'any 1929, un any que –diu– potser sona d'alguna cosa. Precisa que el permís d'obra és del 1929 i l'acabament de l'edifici el 1939, de manera que es va fer enmig de la guerra. Detalla que tots els que hi van ajudar es van quedar un pis, avançant-se al que ara són les cooperatives, i que el van fer al seu gust, amb els millors materials que van poder trobar enmig de l'adversitat d'una guerra civil; mentre queien bombes, exposa, ells posaven maons. Allà es va instal·lar, com ja ha dit, l'avi de la senyora Teresa, que va viure i es va morir allà mateix. Tot seguit, continua, hi van entrar els seus consogres, que també es van morir al mateix edifici. I després, relata, hi va entrar el pare de la senyora Teresa, que es va morir igualment a l'edifici. I conclou que ara la senyora Teresa, amb setanta-quatre anys, vol morir a casa seva, que és el llegat de la seva família i és on ha mort la família. Subratlla que per això volia venir ella a explicar-ho, però que l'estat d'ànim, l'ansietat que produeix que l'Ajuntament no doni cap informació del futur que els espera, o de les condicions –perquè remarca que hi ha hagut diversos canvis d'opinió–...

Admet que hi ha hagut reunions, que ells mateixos han sol·licitat, i que a l'Audiència Pública els van donar una versió; després, parlant amb tècnics, diu que els en van donar una altra; el senyor Aixalà, afirma, els en va donar una tercera; i l'última, assenyala, és cedir l'habitatge, pagar la diferència, protecció oficial, usdefruit per vuitanta anys i després tornarà a ser de l'Ajuntament. Raona que a la pròxima, si continuen rebaixant-ho, els donaran una tenda d'acampada Quechua, suposen, o encara alguna cosa pitjor. Els acusa de no haver estat empàtics en cap moment –ni socialistes, ni obrers, ressalta–, perquè diu que els comerços no els han importat gens i que encara no s'han posat en contacte amb cap comerç dels llogaters d'allà, per saber quin futur tenen. Assegura que aquests comerciants, quan veuen els rètols dels veïns a la façana, els pregunten què passarà, si els faran fora, què haurien de fer, si han de buscar un altre comerç, un altre local, si han de tramitar una altra llicència. No saben què han de fer, remarca.

Conclou que ells han muntat una vida allà, han pagat unes hipoteques, s'han esforçat molt. Exposar que ell sempre ha estalviat una miqueta, per poder-se comprar un pis i tenir alguna cosa. I ara veu que no, que tens una cosa, venen els socialistes i te la prenen. Li sembla perfecta i fabulosa, ironitza, aquesta manera de funcionar. Constata que no tenen cap garantia de futur i que, si ell vol formar una família, no sap a on anar. No li queda clar, no sap si haurà de demanar un altre crèdit per poder sufragar la inversió. Fa entendre que és una situació molt frustrant, angoixant i que no el deixa dormir tranquil. Suposa que ja saben que hi viu molta gent gran, en aquell edifici, perquè en els seus documents hi figura tot. Creu que anar contra el més feble

–l'edifici més antic, el més petit, on hi ha la gent d'edat més avançada– el fa dubtar de la seva intenció.

Els demana si han pensat que cada acció té una conseqüència, i més quan s'és polític, que qualsevol acció que fan causa perjudicis a la gent. No ho pot entendre.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la senyora Roqué i, tot seguit, a la senyora Santiago.

La senyora **Maria Cristina Roqué Tenas** es presenta també com a veïna de la rambla Badal 188, se suma a les intervencions dels seus veïns i vol fer una pregunta: els agradaria saber quins criteris tècnics es van utilitzar per instar-la, a ella i als seus veïns, a fer una reforma de la façana i del terrat fa poc més de quatre anys, que va implicar una inversió de gairebé 100.000 euros. Recorda que l'Ajuntament hi va participar i hi va invertir diners públics, amb la construcció d'uns jardins verticals en una de les façanes. Volen saber quins criteris s'han modificat en aquests quatre anys perquè ara vulguin enderrocar un edifici amb l'ITE en vigor, amb una reforma feta fa quatre anys, amb una façana, una instal·lació elèctrica, un terrat en perfecte estat. Vol saber què ha canviat en aquests quatre anys perquè el que va ser una inversió que van instar a fer ara es vulgui convertir en runes.

També vol saber quins criteris es van seguir per atorgar aquestes llicències, perquè, segons té entès, a un edifici que està afectat no se li concedeixen llicències d'obra major tret que sigui per perillositat: que la façana caigui a trossos o que l'edifici estigui en mal estat, que considera que no era el cas.

La senyora **Marta Santiago Serrano** es presenta com a filla del senyor Santiago, que ha intervingut abans, i demana si realment volen respectar el que és l'essència del barri, l'autenticitat del barri, perquè llavors no entén quin sentit té tirar un edifici del 1929. Per ella no en té cap.

Es pregunta, tal com està l'economia –que ens queixem que no hi ha botigues i que no se n'obren–, si destruir vuit comerços que fa més de cinquanta anys que són al barri té cap sentit per als polítics, perquè per a ella no. I precisa que parla com a persona jove –ja no diu res de la gent gran–, que ha viscut en altres països i que, amb trenta-quatre anys, cada cop que torna a Espanya se sent menys orgullosa de ser catalana i espanyola.

La **vicepresidenta** informa que acaba d'entrar una altra persona que volia intervenir sobre la rambla Badal i que, si volen, podria parlar ara.

Li aclareixen que, encara que sigui sobre la rambla Badal, es tracta d'una altra qüestió, de manera que dona la paraula a la regidora.

La **regidora** tranquil·litza la senyora Sangrà dient-li que no s'ha perdut cap reunió. Manifesta que en la memòria i els pressupostos està previst que les obres es facin el 2026, de manera que els mesos vinents es farà... No sap dir la data, però promet que la hi diran, perquè sempre que es fan ajustos urbanístics hi ha sessions informatives, com la que van tenir el 4 de juliol, que els veïns ja van plantejar algunes coses; aquests comentaris s'incorporen al projecte de memòria de les obres, i aquest projecte és el que es presentarà a la reunió vinent per acabar de consensuar si, efectivament, s'hi incorporen aquelles propostes, abans que l'obra es faci. Demana disculpes per no poder concretar la data, però confirma que no se l'ha perduda, i reitera que el que s'ha fet ha estat incorporar el que va sortir d'aquella sessió de treball en què ella va participar. Insisteix que tenen les obres programades per a l'any 26. En el moment que tinguin el calendari previ, el

faran públic i els el comunicaran a les persones que van participar en la reunió anterior, perquè el màxim de gent en tingui coneixement i hi pugui assistir.

Respecte a algunes de les coses que deia el senyor Jara, manifesta certa sorpresa, perquè assegura que els han tingut sempre com a interlocutors en tots els temes de la Bordeta. Declara que són coneixedors del que representen i del que fan, des d'un punt de vista històric i en el present.

Pel que fa a la trobada dels projectes participatius, se n'assabenta ara, perquè, com pot entendre, ahir i avui han sigut dies molt complicats i no han parlat amb la gent de Participació. Entén que aquesta reunió s'ha de poder fer. Demana que la deixin parlar amb els de Participació perquè hi hagi aquesta possibilitat, abans de tancar definitivament el procés. Creu que les reunions que no es van poder fer ahir s'han de poder fer, sense obrir-ho gaire més, per no allargar els terminis, però està convençuda que allò que estava en el calendari com a pendent de fer, s'ha de poder fer. Demana que li deixin fer aquesta gestió i diu que entre avui i demà ho concretaran amb ells, després de parlar-ne amb el regidor que porta aquest tema, el senyor Rabell, per assegurar que donen aquest termini.

Explica que ahir també s'acabava el termini per sol·licitar les beques menjador, li sembla recordar –les beques escolars–, i que van tenir obert fins a dos quarts de set del vespre perquè arribaven famílies, però també van parlar amb la Gerència municipal perquè hi hagués cert marge per a les persones que no van poder fer el tràmit, ni en línia ni presencial, per raons més que evidents. Creu que en aquest cas hauria de passar el mateix. Reitera que faran aquesta consulta.

Repeteix que, si no han tingut espais, en trobaran. L'única cosa que se li acut és que sigui pel tema de la constitució, que en parlaran de seguida. Avança que una part de la qüestió, que no els van explicar, és que no va amb els pressupostos que gestiona el Districte, sinó que va dins del pressupost genèric d'arranjament dels carrers que són una mica més principals, en molts casos per intentar que no tot vagi a pressupost del Districte; per això va dins del «Pla Endreça». Especifica que era un tros que estava previst, que s'ha fet i que s'ha aprofitat també per lligar-ho amb tots els canvis que segur que ara tindran oportunitat de tractar.

Considera que fins ara han tingut una relació més que cordial i que hi ha hagut una interlocució per les dues parts. Per això està convençuda que trobaran la manera de continuar-la.

Sobre la qüestió de la rambla Badal 188, no entrarà en les històries de vida, que mereixen tots els seus respectes. Resumeix que són les històries familiars de cadascun d'ells, que els han portat fins aquí. Destaca la de la senyora Teresa, de qui diu que li sap greu que no hagi pogut assistir, segurament, com deia el senyor Eugenio, perquè ahir va ser un dia molt complicat i la gent gran va patir molt.

Li sembla difícil respondre una sola intervenció i mirarà de ser genèrica, sent conscient que aquesta conversa no s'acabarà aquí, perquè el tema és prou seriós i prou greu per continuar tenint espais de trobada, com n'han tingut fins ara.

En referència al que deia la senyora Roqué, que demanava què ha canviat des de la reforma de l'edifici fins ara, explica que hi havia un planejament bloquejat durant cinquanta anys, que ara intenten ordenar. Exposava que és una afectació que tots els veïns coneixen. La diferència amb la situació de fa quatre anys és que llavors no s'intentava impulsar aquesta qüestió, i ara sí, perquè es fan canvis al Districte, com els dels voltants de Can Vies, el carrer Burgos o l'illa Citroën. Descriu tot un eix que els permetia donar coherència i eliminar aquella espasa de Dàmocles que tenien molts veïns.

Relata que, en aquest context, hi ha un informe que fa Urbanisme que diu que l'únic bloc que no compleix els criteris urbanístics per canviar la seva situació d'afectació és el de Badal 188, i dona una sèrie de criteris tècnics de per què és així. Continua dient que quan l'Ajuntament presenta una modificació de planejament no sols s'ha d'aprovar a les comissions de l'Ajuntament i al Plenari, sinó que després va a la Generalitat, que és qui finalment aprova aquests criteris. Detalla que els equips d'Urbanisme, als quals assegura que han presentat tots els dubtes i preguntes dels veïns i els han demanat escenaris alternatius i una altra mena de solucions, els han dit que si presenten aquest expedient desafectant aquesta finca anirien en contra dels criteris que tenen com a urbanistes i la Generalitat no l'aprovaria. Resumeix que, llavors, tota la modificació del PGM seria rebutjada i es tornaria a la fase inicial, de manera que quedaria afectat de nou tot el que s'ha desafectat, entre altres l'entorn del carrer Burgos. Per això diu que cal buscar una solució que permeti que això no passi.

(Se senten veus de fons.)

Protesta que ella els ha escoltat i entén el nerviosisme, però demana que la deixin acabar d'explicar-se.

Exposa que normalment, en aquests casos, la modificació es porta a aprovació inicial, i que després es comunica, es fan les al·legacions i es negocia. Defensa que l'Ajuntament era conscient que aquest tema afectava molts veïns i veïnes i han volgut explicar-ho abans, amb sessions informatives, en què han explicat el que passaria i han parlat amb els veïns. Diu que el que fan amb els Serveis Tècnics, i tenint en compte les indicacions que els traslladen, és buscar solucions. Quan els acusen de canviar de criteri, és perquè han anat buscant altres sortides. Però les solucions, al·lega, no poden passar per la desafectació de la finca, en aquest moment, perquè amb criteris urbanístics no veuen que es pugui desafectar i que això no posi en risc la resta de la modificació del planejament. Per això remarca que en el moment en què tinguin els escenaris que els han dit, els comunicaran, i afirma que serà aviat. Precisa que falta una última sessió, precisament per tenir aquest temps previ sense que comencés a comptar el període d'al·legacions, de manera que poguessin obtenir el màxim de consensos dins l'Ajuntament. Assegura que s'ha tret de la Comissió d'Urbanisme, a on havia d'anar, per treballar-hi.

Adreçant-se al senyor Eugenio, sap que ell voldria sortir de l'Audiència amb un paper signat que digués que no passarà res amb aquest edifici i que quedarà desafectat. Lamenta haver de dir-li que això, avui i aquí, no passarà, perquè una Audiència Pública no serveix per a això. I assevera que no enarbora cap bandera.

Reitera que el que diu és que els informes tècnics afirmen que les modificacions de planejament, si es desafecta l'edifici de Badal 188, no passaran el filtre i, per tant, no seran aprovades per la Generalitat. Per això han encarregat als Serveis Tècnics que mirin escenaris de com es pot fer, deixant clar que en cap cas ha estat sobre la taula la possibilitat que els veïns es quedessin al carrer, perquè les opcions que s'han donat han estat sempre amb reallotjaments, sense cap possibilitat que ni un sol dia no tinguessin una casa. Això vol deixar-ho molt clar, que no hi ha hagut mai...

(Se senten veus de fons.)

La **vicepresidenta** demana que no facin debat.

La **regidora** explica que, si fan aquest debat...

(Se senten veus de fons.)

Diu que sí que és cert, que no pot negar-ho.

(Se senten veus de fons.)

Exposa que només s'han vist en una reunió, de manera que no ha pogut canviar el que ha dit.

(Se senten veus de fons.)

Li fa veure que, amb aquesta conversa, com que això es grava, si no es parla pel micròfon la gent pot sentir el que diu ella mateixa, però no el que diu la persona que parla des del públic.

Insisteix que aquesta qüestió no la tancaran ara, perquè necessita els informes que falten, que no trigarán gaire, i que llavors tornaran a explicar quins són els escenaris possibles. Defensa que no són insensibles i que entenen el que els passa, però que també han de complir la llei.

Reitera que aquest tema no es va portar a l'aprovació a la Comissió d'Urbanisme...

(Se senten veus de fons.)

Respon que no es cert.

La **vicepresidenta** demana que no facin debat.

La **regidora** assevera que a tot arreu on es fa es porta primer a aprovació inicial i llavors s'obre el període d'al·legacions, que és quan la gent pot dir la seva i quan s'exposa als veïns. Subratlla que aquesta vegada ho han explicat abans. Remarca que pot entendre els seus nervis, però que a ella li toca mantenir el cap fred i fer cas del que li diu la legalitat i els Serveis Tècnics, i, amb tot, intentar buscar una solució, que és el que repeteix que farà. Reitera que aquesta solució no la trobaran aquí, per més que discuteixin. Entén que s'esbravin, i creu que tenen tota la raó, però defensa que hi ha hagut transparència des del minut u.

(Se senten veus de fons.)

La **regidora** repeteix que si fan preguntes sense micro...

La **vicepresidenta** suggereix que s'acostin al micròfon, si volen, però que mirin de ser concisos perquè encara hi ha persones que han d'intervenir.

La **regidora** aclareix que d'acord si són preguntes, no un debat.

Intervé la senyora Carme Climent dient que no viu a Badal 188, però que coneix els veïns de l'edifici i que són magnífiques persones. Diuen que, per raons tècniques, aquest edifici és l'únic que es pot enderrocar, i demana per què no tots els altres. Exposa que tenen un edifici ple de drogoaddictes i de tot, i que aquest no està afectat per res. I que, en canvi, aquest altre, que hi viu gent sana, l'han de tirar a terra. Com a veïna de Sants, s'avergonyeix d'aquest Ajuntament.

La **regidora** comenta que és molt fàcil fer demagògia amb algunes coses. Ningú ha qüestionat ni qüestionarà mai si els veïns de l'edifici són les millors persones del món o no. Ella no en té cap dubte. Argumenta, però, que això no té res a veure amb una decisió urbanística, igual que no hi té relació que les persones d'un altre edifici no siguin tan bones persones. Declara que l'element de la bondat o no de les persones no compta per a això, són altres qüestions. I no vol entrar més en aquest punt. Entén que han de tenir altres espais per tractar això, i aquest no ho és. Reitera que aquestes decisions no tenen a veure amb si la gent val la pena o no, i, per tant, demana que no portin cap aquí el debat.

(Se senten veus de fons.)

La **vicepresidenta** demana que deixin parlar la regidora.

La **regidora** conclou que repetirà el que deia abans: que han demanat que s'elaborin aquests escenaris tècnics i que, en el moment que els tinguin, els explicaran, en parlaran i creu que podran trobar algun element intermedi. Raona que ara com ara, fins que no tinguin aquests criteris tècnics, no poden prendre decisions contràries al que els diuen, que és el que la normativa els fa fer, li agradi més o menys a ella mateixa. I reitera que no pot obrir aquesta discussió que s'ha plantejat, perquè hi ha més gent que ha demanat torn de paraula. Promet que parlaran amb la gent dels comerços.

La **vicepresidenta** proposa que, si hi ha alguna cosa que no s'ha acabat de tractar, en podran parlar en finalitzar la sessió. Mentrestant, han d'avançar amb la resta d'intervinents. Anuncia un tercer bloc, que començaran la senyora Fernández i el senyor Cabrera.

La senyora **Inma Fernández Salaberri** expressa que la seva demanda és molt petita. Es refereix a un poliesportiu del carrer Roger, el Poliesportiu La Sagi, que considera que funciona molt bé i ofereix gimnàstica a les persones grans dos cops per setmana, i que ara diuen que el curs vinent, perquè hi ha molta demanda de les instal·lacions, només n'oferirà un dia la setmana. Creu que, si és un èxit, la filosofia no hauria de ser retallar, sinó mirar que aquestes dues hores es mantinguin i així es doni cabuda a tothom.

El senyor **Joaquín Cabrera Tosas** vol fer la mateixa reflexió: si tenen una cosa que funciona, i funciona molt bé, no entén que el futur sigui que funcionarà pitjor. Creu que es podrien trobar solucions que ajudessin a incorporar tota la gent que està en llista d'espera, com ara incrementar el nombre de persones per classe, perquè considera que l'espai és prou ampli per admetre un 20 o un 30% més per classe. Apunta que una altra sortida seria incrementar el nombre d'hores de classe. Pensa que amb això es podria suprimir la llista d'espera, i que en qualsevol cas se'n podria parlar. El que raona que no té gaire sentit és que de cop i volta una cosa que funciona es deixi de fer, perquè retallaran serveis.

La **vicepresidenta** dona la paraula a la senyora Pérez, per finalitzar el bloc.

La senyora **Concepció Pérez Solera**, en nom de l'Associació de Veïns d'Hostafrancs, mostra la seva indignació –diu que d'això no ha fet paper, perquè va ser ahir– i la que tenen alguns veïns i veïnes d'Hostafrancs i d'altres barris pel tracte classista, menystenidor i antipàtic que Renfe-Adif va donar als usuaris que s'esperaven a l'entrada de l'estació a la tarda. Considera que això no pot ser, perquè tenien prou sales per, amb calma, encabir-hi la gent. Creu que encara hi va haver sort que després es va habilitar el poliesportiu. Ho denuncia perquè l'Ajuntament de Barcelona es queixi a Adif –a Adif i a Renfe, evidentment–, ja que la gent està farta que se'ls tracti malament. I insisteix que no parla ara de la locomoció, sinó del tracte ofert pel personal que van enviar, per dictaminar «vostè no» i «vostè sí».

Sí que tenia previst el tema de les rehabilitacions. Recorda que ja li van respondre el mes de novembre sobre la rehabilitació d'aquell trosset petit del carrer Vilardell, però pensen que han de continuar demanant que s'arregli aquest tram que va entre 26 de Gener i Moianès, perquè les voreres fan pena.

Afegeix que un altre miniprojecte seria arreglar el carrer Muntadas, que li passa el mateix. Creu que s'hauria de plantejar, perquè, si es va deixant, després valdrà més diners.

També han observat que als graons del parc de l'Espanya Industrial, que es van refer fa no res, hi falta material. Hi ha fet fotos. El que vol dir és que a les vorades de les rajoles els falta material,

sobretot pujant a la banda esquerra. Creu que, si hi falta material, es mouran d'aquí a dos dies. Demana que una brigada hi vagi i hi posi ciment, o pòrtland, o el que sigui, perquè si no costarà més el farciment que el gall.

Recorda que fa temps van demanar la reposició d'arbrat i els van dir que, ara que ja no tenim sequera, s'aniria reposant. Ha comptat que en el seu carrer (Béjar) hi falten vint-i-tres arbres, i a Diputació en falta un que va caure. Admet que li ha faltat caminar més, però li sembla que per aquí també en falta algun. Reconeix que 26 de Gener no se l'ha mirat. Demana quan es farà, perquè els escocells queden buits i la gent hi llença escombraries, que els veïns han de treure.

Repeteix una demanda que fa anys i panys que formula: que es necessiten més inspeccions de llicències. Creu que a la plantilla de llicències de la Casa del Mig són quatre gats. Observa que hi ha molta gent que emprèn obres i fa coses que no toquen, i llavors si no es revisa –o si qui ho revisa és el mateix interessat–, s'aprova el que sigui. Reclama més inspeccions i a més nivells: no només d'obres, sinó també d'altres àmbits que els pertoquen, i considera que amb la plantilla que tenen no s'hi arriba.

Acaba fent referència a la Llei de la dependència. Li sembla que la Generalitat ara s'espavila una mica per fer les resolucions més ràpides, però veu que s'encallen en l'aplicació del que s'anomena «pla individual d'actuació», que li correspon a l'Ajuntament, als Serveis Socials. Creu que aquí també s'hi haurien de posar més recursos, sobretot pensant en la gent que està sola. Reclama també que Serveis Socials, com a mínim a la gent vulnerable que està sola, la vegi un cop cada mes. Això vol dir que segurament se n'haurà d'ampliar la plantilla, o variar les estratègies, perquè hi ha persones que estan soles i fa temps que no les veuen. Aclareix que no fa referència a les empreses –que fan la seva feina, amb mancances, però que es poden solucionar–, sinó al que correspon a l'Ajuntament.

Demana també si els podrien dir quants expedients hi ha ara pendants, només el nombre.

Finalment, demana una major coordinació entre Treballs Socials –tant de la Generalitat com de l'Ajuntament–, els tècnics del Districte, la Guàrdia Urbana, els Mossos, per pressionar en la qüestió de les persones amb trastorns mentals, tant si estan al carrer com si estan en família. Reporta que moltes persones no tenen l'atenció que els caldria.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la regidora.

La **regidora** es refereix, primer de tot, al tema de la gimnàstica La Sagi, que comentaven la senyora Fernández i el senyor Cabrera. Reconeix que és un servei que funciona, que ofereix 535 places d'activitat aquesta temporada, quan al setembre van començar amb 275 persones inscrites i més de 200 en llista d'espera. Descríu que, com que hi havia tanta demanda, fins ara es feia un sorteig i la meitat de la gent podia fer dos dies d'activitat i l'altra meitat es quedava sense cap dia. Diu que el que els han proposat els equips de gestió de La Sagi és fer un canvi, aquest any, per garantir que tothom tingui accés com a mínim a un dia de gimnàstica gratuïta. Per això proposen reduir de dos dies a un, però que no hi hagi d'haver sorteig, de manera que es garanteixi que tothom tingui aquesta opció ni que sigui un sol dia.

Respecte a l'opció d'ampliar-ho, té a veure amb molts condicionants, un dels quals és que a La Sagi no hi ha només activitat per a gent gran. Per ampliar-ho, explica, caldria augmentar les places –els han proposat arribar a les 600 places i, per tant, augmentar el nombre d'assistents a cadascuna de les classes–, perquè els horaris d'utilització de l'espai ja estan molt tensionats, de manera que no es poden ampliar.

Resumeix que això és el que s'intenta fer aquest any, i que no implica empitjorar un servei, sinó garantir que tothom hi tingui accés, que es pot complementar amb altres serveis que hi hagi, municipals o no. Insisteix que la raó del canvi, doncs, és garantir que tothom pugui accedir-hi un dia la setmana. Afegeix que també augmenta la ràtio per classe, amb el mateix objectiu: que no hi hagi una llista d'espera. De l'altra manera, hi torna, era un servei que funcionava molt bé, però només per a la meitat de les persones que demanaven participar-hi, mentre que l'altra meitat no tenia accés a la pràctica esportiva gratuïta. Conclou que tot és opinable, però és un canvi del qual s'ha parlat amb molts usuaris, tant dels que estaven en llista d'espera com del que hi participaven, i molts estaven d'acord que es provés si d'aquesta manera es pot arribar a moltes més persones, que al final és l'objectiu que té aquesta activitat.

Pel que fa a les propostes de la senyora Pérez, valora que, com sempre, n'hagi fet una llista llarga. Respecte a Adif, no farà valoracions, perquè tant la gerenta municipal com ella mateixa i els equips van estar a l'estació en diversos moments i també a l'espai que es va habilitar a l'Espanya Industrial. Reconeix que l'atenció va ser, com a mínim, millorable, i assegura que l'Ajuntament va insistir molt perquè s'obris l'estació a les vuit del vespre i no a les deu, com tenien previst, a fi que la gent que no havia pogut anar a casa pogués tenir aixopluc, llit, menjar, aigua i la seguretat d'un espai on hi havia Guàrdia Urbana, Creu Roja i el mínim de serveis que es podien donar en una emergència com aquella. Per tant, creu que la petició que feia la senyora Pérez ja es va produir, i que a més van intentar, en la mesura del possible, posar el seu gra de sorra, que creu que era el que tocava.

Sobre la rehabilitació de Vilardell i de Muntadas, afirma que en prenen nota. Miraran si es pot resoldre amb una petita intervenció o si requereix una intervenció més important. Si és més gran, diu, no entraria en l'actual PRI i hauria d'anar al següent; si és petita, de manteniment, en prenen nota i la passaran als equips.

Respon el mateix respecte al que ha dit del parc de l'Espanya Industrial, que explica que justament s'ha buidat per poder fer uns arranjaments a la font, ara que ja torna a estar autoritzat que tingui aigua. Considera, per tant, que és un bon moment per fer aquesta revisió i mirar si s'ha d'assegurar algun dels elements que diu.

Pel que fa als arbres, li sembla que el cas del carrer Béjar està ben aportat, perquè és un carrer que reivindiquen no sols ella, sinó altres veïns. Informa que s'ha reposat el 40% del verd que no s'havia pogut reposar a la ciutat, però subratlla que és un procés, i que així com hi ha llocs al Districte, com el carrer Quetzal, on ja s'ha intervingut, en altres encara s'hi ha d'arribar, seguint el calendari d'implantació que tenen. Promet que insistiran a l'equip que se'n cuida que tinguin en compte carrers com el de Béjar, en què hi ha molts buits, perquè el posin al calendari tan aviat com sigui possible.

Se suma, com a regidora del Districte, a la petició de més personal en tot, perquè està convençuda que es podria arribar a més gent, millor i més ràpids. Fa pensar, però, en les constriccions del capítol I del pressupost de l'Ajuntament, tot i que admet que es podrien fer coses diferents. Assenyala que s'han fet canvis organitzatius, per jubilacions i per ajustos d'equips, i intentaran que es tradueixin en agilitat i en canvis en la metodologia de treball. Defensa que de vegades, si no es poden tenir més persones, sí que es pot intentar treballar de manera diferent per ser més efectius. Sigui com sigui, assevera que ells reivindiquen sempre més efectius i, per tant, hi sumen la reivindicació de la senyora Pérez. Exposava que de moment només es pot comptar amb les taxes de reposició de personal, perquè el personal de totes les administracions va quedar

congelat en un moment determinat i els creixements són molt minsos i fets amb comptagotes. Reitera que són molt conscients de l'assumpte.

Declara que sí que es treballa en la qüestió de la Llei de la dependència i que hi ha un pla de xoc amb els plans individualitzats d'atenció (PIA) per poder-los agilitzar i que no hi hagi demores. Confirma el que deia la senyora Pérez, que hi havia retards per part de la Generalitat i no es complia el compromís dels terminis establerts. Creu que no pot ser per demora dels PIA que s'allarguin més del que és estrictament necessari les avaluacions de la Llei de la dependència i els serveis que se'n deriven. És per això que diu que la Regidoria de Gent Gran està fent un pla de xoc.

Igual com també reporta que es treballa en la qüestió de la soledat no volguda que pateixen algunes persones per diverses raons –algunes de les quals ha descrit la senyora Pérez–, per veure com es poden coordinar els serveis. Considera important que els Serveis Socials tinguin la informació, perquè si els equips treballen bé i la coordinació amb les empreses que donen el servei a aquestes persones funciona, si el treball dels casos és correcte, creu que aquest seguiment es pot fer. Recorda a la senyora Pérez programes com Radar i altres, que els ajuden precisament a teixir aquesta complicitat que ella demanava entre la Guàrdia Urbana, policia, comerciants, veïns i entitats, per poder detectar aquests casos, perquè aquestes persones tinguin espais per a les seves activitats i perquè, quan no sigui possible –per edat, per situació econòmica, per malaltia–, els serveis municipals puguin saber-ho.

Considera que les empreses que la senyora Pérez deia, que prestin serveis d'assistència domiciliària, ajuden a garantir que hi ha atenció a domicili habitual i que, per tant, permeten saber quin és l'estat d'aquella persona, si es manté estable, si pateix alguna degeneració, si necessita un servei que potser no tenia, i llavors alerten perquè s'activin els Serveis Socials. Per tant, creu que aquesta coordinació existeix.

Respecte a la salut mental, recorda que n'han parlat altres vegades. Assegura que és una qüestió que els preocupa. Afirmar que, tot i que no sigui competència exclusivament municipal, sí que han d'entomar des de diversos serveis la manca de mitjans adequats. Al·lega que, en el cas de falta de salut mental, no és fàcil de fer entendre a la gent per què, quan una persona no vol, no se la pot obligar a seguir un tractament, encara que des de fora sigui molt evident que aquella persona necessita alguna atenció determinada. Ho resumeix dient que, com sap la senyora Pérez, el que es fa és el seguiment de carrer, o a través dels CAP, per intentar detectar aquests problemes. Admet que amb els temes de salut mental hi ha molt marge de millora, i que han de treballar braç a braç amb la resta d'administracions i, per la seva part, empènyer en la part que els toca, perquè els preocupa i saben que afecta totes les edats: la salut mental, malauradament, afecta també molta gent jove amb situacions molt complicades.

La **vicepresidenta** dona les gràcies a la regidora i anuncia l'últim torn d'intervencions, que seran quatre. En primer lloc, dona la paraula al senyor Pina.

El senyor **Marc Pina Artigas**, en nom de la CUP de Sants, dona tot el suport a les veïnes de la rambla Badal, Plataforma del Jardí...

Etcètera, perquè considera que els veïns de la Bordeta són els més afectats per l'acció de govern. Pensa que això es fa palès a cada Audiència Pública que venen. Explica que no pensava dir res sobre això, però vol ressaltar una contradicció que li ha semblat sentir en la intervenció d'abans de la regidora, perquè per una banda els ha dit que hi havia normes, i criteris tècnics, però en canvi després els ha esmentat *El 47*, el cas de l'autobús. Creu que aquella gent no va seguir les

normes, precisament se les va saltar per fer que alguna cosa canviés. Diu que ho deixa aquí, però que li sembla una contradicció, i creu que és la seva acció de govern el que els empeny a saltar-se les normes, cosa que considera que es fa evident Audiència rere Audiència.

Del que volia parlar era de la participació. Comenta que es van adonar –i li sembla que ja li ho van dir– que han passat de tres a dos consells de barri, i que les audiències públiques, en alguns casos, s'espaien quasi tres mesos –dos mesos i tres setmanes–, però de vegades són al cap de poc més d'un mes. Rememora que el Reglament diu que s'han de fer sis audiències públiques l'any. Pregunta quan faran les audiències que queden, si les faran totes comprimides a la tardor, o com funciona, quin és el criteri per garantir aquesta participació.

D'altra banda, insisteix a recuperar el tercer consell de barri, que és l'espai més proper i més accessible per a les persones amb menys mobilitat. Entén que és una feina, però creu que és una feina per la qual ells cobren. Sap que la normativa només els obliga a dos consells de barri, però els demana que, si el que els interessa és la participació ciutadana, recuperin el tercer consell de barri. Perquè constata que passen molts mesos entre l'un i l'altre, i això fa també que la gent acabi venint aquí i es facin audiències públiques molt llargues i que els diguin que vagin ràpids, que hi ha molta gent. Sap que avui no és tant així, però fa tres mesos sí que va passar, i tots s'havien d'afanyar en la intervenció.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Parras.

El senyor **Berenguer Parras i Rius**, en nom de la Plataforma en Defensa del Barri, exposa que representa una sèrie d'entitats que han vingut a denunciar l'acció de govern, que creuen que només afavoreix la gentrificació, la destrucció del teixit associatiu i la gestió cívica dels espais del barri. Cedeix la paraula a les persones que l'acompanyen.

Un senyor parla en nom del Centre Social de Sants i defensa que el centre que representa sempre ha tingut les portes obertes a l'associacionisme del barri, a tothom que vulgui formar part d'un teixit que ha vertebrat Sants des de fa molts anys. I considera que l'Ajuntament fa tot el possible perquè això deixi de ser així, per prendre'ls la gestió del seu edifici i per ficar-hi la mà, sense que sàpiguen ben bé per què ho fan.

El senyor **Berenguer Parras i Rius** demana quina obsessió té l'Ajuntament de transformar de dalt a baix el Jardí de l'Estació de Magòria, un espai comunitari del qual gaudeix totes les veïnes, per posar-hi una planta de neteja. Es pregunta per què treure una zona verda, que diu que ja existeix i que és un èxit. Vol saber si només volen zones verdes quan les poden fer servir per gentrificar encara més un barri, com l'altra banda de Badal, o la degradació de les naus de Can Batlló, o el tanatori, o tants altres exemples que els han donat avui, com el de Badal 188. El que volen transmetre, bàsicament, és que el barri està unit, que no són una gent aquí o allà queixant-se, i els demanen que facin memòria i recordin el que passa quan l'Ajuntament intenta, a cop d'excavadora, imposar el seu model de ciutat. Anuncia que els trobaran de cara: quan vagin a treure el jardí a la gent de Magòria, els hi trobaran; quan vagin a prendre el Centre Social de Sants, els hi trobaran; quan vagin a enderrocar edificis on viu gent des de fa cent anys, els hi trobaran.

El representant del Centre Social de Sants convida tots els col·lectius i entitats que se senten del barri que s'uneixin a la lluita, perquè creu que junts són més forts, i de l'Ajuntament, conclou, no n'esperen res.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Sanmartín.

El senyor **Vicens Sanmartín** avança que els seus temes són sempre els mateixos. Recorda que a l'última Audiència Pública es va demanar que portessin números sobre la realitat dels fets, del que està passant tant al Poble-sec com a Barcelona, i diu que s'ha dedicat a recollir-ne.

Opina que a tot Barcelona hi ha una pressió turística i un deteriorament silenciosos que amenaça la qualitat de vida de la ciutat i la convivència urbana, especialment a Ciutat Vella i el Poble-sec.

Informa que hi ha una proliferació incontrolada de coloms i tórtors, que superen els 100.000 exemplars, una xifra que quintuplica els nivells recomanats per experts d'ecologia urbana, que diuen que és un 400% superior al que és ecològicament sostenible. Continua expressant que hi ha una expansió d'espècies invasores, com la tórtora turca, la població de la qual ha crescut un 250% l'última dècada, sense que s'hagi desplegat cap pla de control efectiu. Creu que les mesures adoptades han estat insuficients, puntuals i mal distribuïdes. Exposa que a Ciutat Vella i el Poble-sec, que ocupen territorialment menys del 5% de Barcelona, es concentren més del 60% dels coloms. Considera, doncs, que tenen uns nivells una mica elevats. Raona que se centra en el Poble-sec, perquè és on viu, i en Ciutat Vella, perquè és el barri del costat, i reben una pressió mútua.

Exposa que altres ciutats han tingut, bàsicament, una tolerància zero amb l'alimentació pública, una regulació estricta i una prohibició absoluta –remarca que és absoluta– d'alimentar els coloms. Diu que hi fan campanyes educatives massives, dirigides a turistes –evoca la plaça de Catalunya– i residents; que controlen els nius, que instal·len colomars de control, que destrueixen nius i posen ous falsos en alguns nius, i això de manera regular. Explica que a Venècia això va comportar un 70% de reducció, a París una estabilització i a Basilea una reducció del 50% en cinc anys. Afirmar que, per contrast, a Barcelona continuem amb la mateixa població des de fa més de deu anys.

Sobre el sensellarisme, recorda que es va dir que no havia crescut. D'acord amb les seves xifres, des del 2023 ha crescut un 12%, la xifra més alta des que n'hi ha registre. Creu que tota la política de l'habitatge que es porta a terme a la ciutat indica que aquesta xifra augmentarà més, sobretot per la pressió turística. Exposa que les zones de més concentració de sensellarisme són Ciutat Vella, l'Eixample i el Poble-sec. Reconeix que Barcelona disposa de 2.700 places per a l'acollida de persones sense llar, de les quals la gran majoria es concentren a Ciutat Vella i el Poble-sec. Fa avinent que el Poble-sec representa el 0,8% del territori de Barcelona, té menys del 3% de la població de la ciutat i concentra el 13% de les places per a persones sense llar; que Ciutat Vella, el 4% del territori i el 7% de la població, té més del 29% de places per a persones sense llar. Considera que són uns percentatges molt alts, concentrats al centre de Barcelona. Acusa l'Ajuntament de Barcelona de no fer res per pal·liar aquesta sobrecàrrega social i territorial, que creu insostenible. Remarca que la planificació és desequilibrada i que és urgent una descentralització real dels recursos, perquè troba que hi ha casos com Sarrià - Sant Gervasi i Horta-Guinardó on tenen potser trenta vegades menys places que el Poble-sec, i recorda que són dos districtes bastant grans.

Respecte a les expropiacions, fa referència a la de Badal 188 i afegeix que n'hi ha altres de similars.

Afegeix que continuarà donant dades, sobre pressupostos participatius...

La **vicepresidenta** li demana que vagi acabant.

El senyor **Vicens Sanmartín** notifica que només li falta un punt, el dels pressupostos participatius. Concreta que s'han plantejat 25 propostes, de les quals el 68% són per a Sants, el

8% per al Poble-sec, el 4% per a la Font de la Guatlla i el 12% per a la Marina del Port, una distribució que, si es fa cabal de la població i, sobretot, dels habitants per metre quadrat, considera bastant desproporcionada. En concret, subratlla, el Poble-sec, on hi ha el 20% de la població del Districte, rep el 8%. Creu que hi ha una sobrecàrrega inversa, respecte a les necessitats del Poble-sec, un infrafinançament de la zona, que és més densa i té més mancances d'espai i serveis; i un sobrefinançament relatiu a zones menys denses, com la Marina. Conclou que tot és un sant tornem-hi.

Demana què farà l'Ajuntament amb els coloms, quines polítiques aplicarà; què farà l'Ajuntament amb el sensellarisme, amb els habitatges, com actuarà; i què farà amb els pressupostos participatius. Recorda que ell mateix va fer una proposta bastant raonable, de modernització dels carrers Fontrodona, Roser i Salvà, perquè per aquests carrers no es pot passar, fan fàstic, i en canvi es queixa que el 68% se'n va cap a Sants. Espera que donin alguna resposta algun dia.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula al senyor Arrizabalaga, que és l'última paraula demanada.

El senyor **Just Arrizabalaga Ichaso**, en nom de la Comissió de Veïns de la Bordeta, vol exposar una qüestió que fa mesos que té al cap, que és la reparació d'una vorera. Es refereix al final del carrer Riera de Tena, en la confluència amb el carrer Burgos, on hi ha dos espais d'uns dos metres quadrats amb llambordes d'aquestes modernes completament trencades per la part superior, de manera que potser hi ha un desnivell d'un centímetre de fondària. Detalla que són dues franges compactes i demana si es poden arreglar. Expressa que es va arreglar un altre tram que hi ha a continuació, anant cap al metro, on hi ha el dipòsit d'aigües pluvials i carreguen els camions de reg, i en canvi aquest altre punt fa mesos i mesos que té el terra aixecat.

Vol parlar dels pressupostos participatius, molt per sobre. Diu que van presentar una millora per a la rambla Badal i que quan van fer la fitxa final amb el projecte, tal com s'havia acordat en la reunió telemàtica amb personal del Districte per parlar del projecte, els va arribar una nota que els deia que era urgent fer una altra reunió per parlar de la seva viabilitat. Confessa que els va fer por, perquè la seva proposta, que tenia dotze punts, en la primera entrevista amb els tècnics ja va quedar reduïda a dos punts, o sigui, que va ser absolutament raspallada.

En aquella primera reunió, detalla, els van rebutjar la major part de les propostes, com ara la de baranes per protegir els parterres, que els van dir que era impossible. Constata que a la rambla Brasil hi ha aquestes baranes, o a la plaça de la Vidriera, que no és una obra gaire antiga i hi ha unes baranes fetes amb cables, igual com als jardins de la rambla de Sants, però que els van dir que de baranes res, que era impossible.

Afegeix que van proposar també tres zones de càrrega i descàrrega, perquè actualment la càrrega i descàrrega es fa a la mateixa rotonda, costat mar i costat muntanya, cada dia. Per això diu que van proposar altres zones, dues a la cantonada amb Quetzal, que hi ha uns xamfrans on no molestarien –i els xamfrans ja estan fets–, i un altre en un lateral de la rotonda, ara que ja no vindran cotxes de Santa Eulàlia de l'Hospitalet i, per tant, el costat mar no tindrà gaire trànsit. Lamenta que també els van dir que no.

Afirma que, per respecte, van acceptar que els diguessin també que era impossible transformar la rotonda actual, de pedres i males herbes, en un espai verd –sense necessitat d'arbres, que no havien demanat, només una mica de gespa i unes plantetes–, que era una petició que s'havia fet en diversos consells de barri. Reitera que els van dir també que no, que era impossible perquè la rotonda estava sobre la ronda del Mig i no aguantaria el pes d'una capa de terra amb gespa i

flors. Exposa que no van poder evitar pensar en el pas continu del V3, que és articulat i pot portar noranta persones, cosa que representa una mica més que una capa de terra i gespa. O també van pensar en el pas continu, durant mesos, de tots els camions, enormes, que transportaven la terra de les excavacions del parc de Can Batlló, quan s'hi van descobrir restes arqueològiques i, sobretot, quan s'hi va fer l'enorme forat del dipòsit actual d'aigües freàtiques, perquè tots els camions que sortien d'allà anaven cap a la rotonda. Al·lega també que tota la rambla està feta sobre la ronda del Mig, i que a la rambla hi ha actualment, després de vint-i-dos anys –des del 2003–, arbres que arriben a la quarta planta dels pisos d'un costat i de l'altre de la rambla.

La **vicepresidenta** li demana que vagi acabant.

El senyor **Just Arrizabalaga Ichaso** respon que anirà de pressa. Reporta que ahir a les dotze tenien una reunió telemàtica per parlar de per què era inviable tot això. I explica que en el moment en què van començar, hi va haver l'apagada al cap de tres minuts. Continua dient que van quedar per a avui, i que avui al matí ja rebien missatges, però al final els han dit que no podien i que tampoc feia falta, que els enviarien un missatge explicant com havien decidit que quedés i que ja ho rebrien. Manifesta que temen el pitjor.

També vol tractar de les obres en marxa –i s'imagina que la regidora voldrà parlar-ne– del carrer Constitució entre Sagunt i la rotonda. Assegura que serà molt breu. Informa que ja està feta la vorera del costat mar i ara comencen les obres al costat muntanya. Diu que forma part del «Pla Endreça» i que ell va pensar: han vist una vorera que està malament i la renoven, canviaran els panots i posaran vorades de granit de 40x60. Doncs no: denuncia que s'han canviat els panots i han deixat les vorades antigues al costat mar, on hi ha un punt que la vorera fa 1,40 d'amplada, i a més amb la sortida d'un garatge, un gual, que ja es menja 60 centímetres; per la banda muntanya, afirma, no les han tocadetes perquè arriben a fer fins a 6,5 metres. Exposa que ha tingut converses amb tècnics de l'empresa que fa l'obra, que li han dit que és una obra que els ha proposat l'Ajuntament i que s'ha de fer així.

El que ell no entén és com han deixat el semàfor al mig de la vorera a la cruïlla amb el carrer Sagunt, i ningú no entén com és que no s'han intentat igualar les dues voreres, ni com al costat ample, amb voreres de fins a 6,5 metres, no es fan escocells per tenir-hi arbrat, quan fa anys que lluiten –i s'ha aconseguit– perquè tot el carrer Constitució tingui arbres a la vorera del costat muntanya. Denuncia, per tant, que el tram rotonda-Sagunt, que és el més ample de tot el carrer, no tindrà ni un arbre, quan, segons els veïns –l'estanquer i altres–, els anys noranta hi havia unes magnífiques acàcies des de la cantonada de la rotonda, entre dos guals que hi ha a prop de l'estanc i després del locutori. Lamenta que es tallessin i que ara estiguin pitjor que abans.

La **vicepresidenta** l'avisava que ja ha excedit el temps.

El senyor **Just Arrizabalaga Ichaso** suposa que ja és impossible recuperar aquest projecte, perquè ja està en marxa. Però vol anunciar que, com a Comissió de Veïns, a partir d'ara proposaran que es comenci a pensar en l'ampliació de la vorera estreta, en la plantació d'arbres i que el tram de Constitució quedi com la resta del carrer. Avisa que això no vol pas dir que es vulguin carregar el que s'ha fet. Pensa que el que s'ha fet quedarà magnífic, però proposa de fer algunes modificacions per millorar aquest aspecte si ara no hi ha pressupost, si aquest mandat no pot ser. Per tant, comencen a demanar que en el pròxim mandat es tingui en compte, perquè quedi un tram ampli, amb voreres, amb seients a l'ombra.

La **vicepresidenta** considera que ja s'han entès les seves aportacions sobre la remodelació del carrer. Li agraeix la intervenció i dona la paraula a la regidora, per respondre.

La **regidora** s'adreça, en primer lloc, al senyor Pina, dient-li que no espera pas que aprovi l'acció de govern, perquè pertanyen a partits diferents amb projectes de ciutat diferent. També li sembla evident que el projecte que representa ella va tenir un suport important i que, per tant, estan on estan, entre altres coses. Li sembla molt bé, però, que expliqui el seu projecte.

Sobre la participació, manifesta que el criteri és que un mes hi ha Plenari i un mes hi ha Audiència. Admet que pot haver-hi algun mes que, per haver-hi festius o activitats, o per coincidir amb alguna altra cosa, hi hagi algun desajust, però assegura que intenten sempre, en la mesura del possible, mantenir-ho.

Defensa que compleixen el Reglament. Creu que, a més dels consells de barri, hi ha hagut sessions de participació amb veïns, han estat tant a Ràdio Sants com a Ràdio la Marina en espais de participació mensuals –parlant de la participació més formal–, i pensa que a més obren espais de participació per a temes més concrets, que són els que permeten, en molts casos, baixar a més qualitat en alguns dels temes, i considera que complementen l'acció que es fa.

Sobre la declaració que han fet les tres persones que han intervingut del Centre Social –lamenta no haver pogut anotar els seus noms–, sobre l'acció de govern, pensa que hi ha una diferència principal, i voldria que no s'ofengués ningú. Detalla que Olzinelles 30 ha sigut la seu del Centre Social i serà la seu del Centre Social, però ara és també un equipament municipal, perquè s'hi han invertit tota una sèrie de recursos municipals tant per a la compra com per a l'adequació. Conclou, per tant, que és la seu del Centre Social, però també és de tots els veïns i veïnes de la ciutat, com la resta del patrimoni municipal. Ho diu com a resposta a la referència sobre «el nostre edifici».

Proposa, doncs, que s'intenti donar resposta, evidentment, a les necessitats del Centre Social, però també a les d'altres entitats del barri. Manifesta que estan treballant amb ells i que hi continuaran treballant, que els han explicat que havien de buscar fórmules de cogestió amb què ells puguin desenvolupar el seu model d'entitat, però amb què es pugui també donar resposta a altres entitats del barri que també necessiten espais, i amb les quals hi hagi també aquesta participació per part del Districte, en aquest cas. Ressalta que això abans no existia, perquè no era propietat municipal. Reitera que hi ha hagut una inversió important, que confia que pugui donar resposta a aquesta tradició, i que es puguin trobar fórmules per treballar plegats. Promet que insistiran en aquest punt.

No pensa entrar en confrontacions sobre qui representa els veïns de la Bordeta. Li sembla que la Bordeta és un barri molt divers –com Barcelona–, en el qual hi ha moltíssima gent. Reconeix que el Centre Social en representa una part important, igual com hi ha altres opcions que representen altres parts, i hi ha altres entitats que fan una altra mena d'activitats. La Bordeta és rica, plural, diversa, i aquest espai, com la resta d'equipaments i l'acció de govern, han de donar resposta a totes aquestes Bordetes.

Referint-se al senyor Sanmartín, comentarà la resposta que li han passat, perquè arran de les seves intervencions sobre els coloms van fer una consulta a la Direcció de Serveis de Drets dels Animals. Els han explicat que treballen, en primer lloc, amb el Servei de Gestió de Conflictes i amb informadors dels plans d'Ocupació de Barcelona per detectar aquestes persones que fan d'alimentadores, i que hi treballen no només per explicar-los la normativa, sinó per evitar que quan els visitadors marxin tornin a fer el que feien. Els han comunicat que en molts casos són persones grans, vinculades a Serveis Socials, i que hi estan parlant. Confirmen que aquesta és una part important dels aliments que reben aquests animals. Informen que durant l'any 24 es van fer campanyes en catorze punts del Poble-sec per conscienciar les persones alimentadores del

que implica la seva activitat, i que han establert vincles amb aquestes persones, per poder fer-ne el seguiment i treballar no sols la qüestió alimentadora sinó també altres fets relatius a aquestes mateixes persones.

Afegeix que s'han fet també campanyes generals per informar d'aquest tema en diversos parcs i altres punts de la ciutat. Concreta que el 7 de gener es van iniciar una sèrie d'inspeccions al territori per detectar punts conflictius de presència de coloms, i comenta que a partir d'aquí sabran quines altres accions es poden fer, sobretot per veure quins són els espais de repòs i nidificació, i que llavors valoraran possibles actuacions, com algunes que ha comentat el senyor Sanmartín. Per al cas de la plaça Sortidor els han dit que en els dies vinents s'iniciarà la dispensació de pinso tractat amb nicarbazina, una substància que té un efecte estabilitzant en les aus i les ajuda a fer aquesta reducció.

Pel que fa al sensellarisme, no està d'acord amb una de les seves expressions –sí amb altres, que creu que són certes–, perquè considera que el sensellarisme no té a veure amb la pressió turística. Manifesta que la pressió turística produeix molts efectes externs a la ciutat, però que el sensellarisme és una realitat molt més complexa. De manera que aquesta reducció que ha fet el senyor Sanmartín li sembla una mica agosarada.

Recorda que va dir que el sensellarisme no havia crescut des de l'última vegada que havien donat xifres, però reconeix que mirant els últims anys sí que ha crescut, tant a Barcelona com arreu d'Europa. Creu que ho han anat dient, i que per això han anat augmentant els recursos que la ciutat dedica a aquest fenomen.

El senyor Sanmartín, diu, ha parlat de les 2.700 places que té l'Ajuntament de Barcelona per al sensellarisme, però, per contrast, si es comparen amb les que té l'àrea metropolitana, que són zero, o les que té la Generalitat en aquest àmbit, que són zero, defensa que són 2.700 places més que les que té ningú més a Catalunya. Subratlla aquest aspecte i també que el que fa l'Ajuntament és situar les places en els llocs on el fenomen té una presència més gran. Fa avinent que no hi ha més persones sense llar perquè hi ha centres, sinó que es col·loquen els centres en aquells espais que, per raons diverses, concentraven persones sense llar. En el cas del Poble-sec, exposa, és perquè és molt a prop de Montjuïc, i que Montjuïc –la muntanya– és un espai que, per raons evidents, moltes persones el fan servir per pernoctar. Com que hi havia punts a l'abast, raona, es facilita que la vinculació amb els serveis públics i després, per tant, amb els equipaments, sigui més fàcil. Detalla que són equipaments que estan pensats per donar solucions temporals, però també perquè els equips puguin treballar amb aquestes persones i ajudar-les a sortir d'aquesta situació de sensellarisme.

Respecte al comentari que ha fet el senyor Sanmartín dels pressupostos participatius, exposa que el que s'ha fet ha estat una valoració tècnica, depenent, com deien les bases, de la viabilitat econòmica, els espais... Assegura que no es fa una valoració política, sinó que els tècnics –i ell mateix ha pogut veure persones que han tingut reunions amb els tècnics– fan una valoració a partir dels criteris de la convocatòria, i després es passa a la fase de votació, que determina el que les persones acaben votant. Explica que el que fan és que hi hagi informacions sobre els pressupostos participatius, i ajuden les entitats i persones individuals a presentar projectes –cosa que s'ha fet a tots els barris, també al Poble-sec–, però que després el que passa –perquè la xarxa d'entitats és més activa, perquè hi ha persones que ja han presentat projectes abans i coneixen la dinàmica– és que en alguns llocs es concentren més projectes, tot i que assegura que això no vol dir que aquests projectes siguin els més votats, perquè al final dependrà de la votació de la ciutadania en general i no de la decisió del seu equip.

Es refereix finalment al senyor Arrizabalaga, a qui comenta que prenen nota, per veure què s'hi pot fer, de les peces trencades del carrer de la Riera amb Burgos. No sap si l'equip de Manteniment ho tenia detectat, però els ho comunicaran perquè ho coneguin.

Sobre els pressupostos participatius i la reunió, ja ha dit abans que parlarien amb la gent dels pressupostos participatius perquè es pugui recuperar aquesta reunió pendent. Sobre la valoració, ja ho ha dit al senyor Sanmartín, afirma que és tècnica i que els polítics no hi entren. Assegura que pot compartir, per sentit comú, algunes de les reflexions que ha fet ell, sobretot respecte a la rotonda, però li matisa el fet que el V3 passa pels laterals, no passa pel mig de la rotonda. Ara, admet que sí que hi ha altre trànsit pesant que va pel mig. Apunta, tanmateix, que els parterres, a la resta de la rambla, són situats als laterals i no a la part central... En qualsevol cas, promet que tindran aquesta entrevista amb els tècnics i buscaran solucions, perquè aquella rotonda, amb els canvis que s'han de fer al carrer Constitució, ha de ser un espai molt més amable que no ara, tant si troben una fórmula que permeti... Admet que no és enginyera i que no sap on han d'anar les càrregues en una obra, però està convençuda que trobaran alguna manera de fer aquella rotonda més ben acabada i mantinguda, i si pot ser amb més verd i amb una mica d'humanitat, perquè accepta que ara és un espai no sols sorollós i molest, sinó també poc amable des de tots els punts de vista, i a més assumeix que el manteniment no és el més correcte. Per tant, amb projecte participatiu o sense, coincideix que han de trobar alguna fórmula en aquests espais que es facin a Constitució, per millorar-los.

Respecte als escocells, només se li acut que han de mirar amb els tècnics quina és la raó per la qual no n'han posat allà. No sap si pot tenir a veure –confessa que és solament una opinió que se li ha acudit mentre l'escoltava– amb la possibilitat que algun d'aquests arbres poguessin treure visibilitat a la parada del bus que hi ha allà. Si fos així, pensa que potser hi ha espais més allunyats de la parada –si aquesta fos la raó, insisteix, en parlaran amb els equips– i tal vegada seria possible intentar posar-n'hi durant aquesta mateixa intervenció –assegura que ho intentaran– o, si no, estudiaran quina és la manera d'introduir el verd en aquell espai del carrer.

La **vicepresidenta** anuncia que aquí s'acaben les paraules demanades amb els fulls d'intervenció i pregunta si hi ha algú més que vulgui intervenir. Dona la paraula al senyor Ruiz demanant-li concisió.

El senyor **Óscar Ruiz de Haro** recorda que abans la regidora ha dit que no volia parlar d'aspectes personals. Entén que no és còmode, per les qüestions sentimentals i personals que comporta l'expropiació i enderroc d'aquestes dues finques, però insisteix que la seva pregunta era principalment tècnica, i considera que no s'ha respost. Demana si cal que la torni a formular.

Li diuen que millor que sí.

Pregunta si poden demostrar que és més econòmica i socialment útil enderrocar Badal 188 i expropiar Càceres 34, amb una indemnització milionària i la pèrdua de vuit negocis en ple funcionament, que no simplement desafectar Badal 188 i mantenir intactes les activitats existents. També vol saber quina comparativa de costos, terminis, impacte comercial, s'ha fet per avalar una opció tan extrema. I, per acabar, vol saber qui assumirà les responsabilitats patrimonials si un contenciós administratiu acredita que hi havia alternatives menys perjudicials.

Describeix la pregunta com a eminentment tècnica i demana una altra resposta que no sigui «això és una expropiació».

En referència a les opcions tècniques que ha comentat la regidora que s'estaven estudiant, vol saber si aquestes opcions tècniques es prendran consensuant-les amb els afectats –ell també

ho és— o si seran imposades una vegada més. Es refereix a si tindran opció de participar en aquestes opcions tècniques alternatives que estudia l'Ajuntament.

Pel que fa al tema de les comunicacions, diu que en el seu cas —el dels propietaris del carrer Càceres, on hi ha unes finques que, aclareix, avui dia no estan afectades, fins que no s'aprovi la modificació del pla— la comunicació que es va fer era molt genèrica. Precisa que parlava d'unes «actuacions a Badal», quan ells no són Badal, són carrer Càceres. Pensa que si els haguessin dit directament: «Senyors, tal com els vam dir a la reunió amb l'Ajuntament, estem tramitant una expropiació de les vostres botigues», segurament haurien assistit a la reunió, però no s'hi van considerar afectats, ni ell ni part dels propietaris, molts dels quals grans —més de noranta anys—, que ni ara s'han assabentat que estan afectats.

Els agrairia que li donessin una resposta a aquestes preguntes.

La **vicepresidenta** agraeix la intervenció i dona la paraula a la regidora.

La **regidora** exposa que el que es fa en aquest cas és una modificació urbanística —els informes que hi ha són urbanístics— i que, efectivament, fan valoracions genèriques. Avança que si es tira endavant aquesta o qualsevol expropiació, llavors s'han de fer informes que justifiquin no sols el cost econòmic sinó també l'interès general i les raons d'aquesta decisió concreta. Precisa que aquests són els informes que han demanat als tècnics. Si el que demana el senyor Ruiz és si han fet el càlcul de costos al detall, li ha de dir que en aquest moment no, només una valoració genèrica de quin seria el cost de fer això, valoració amb la qual treballen els equips d'Urbanisme. Manifesta, per tant, que es prendrà la decisió tenint en compte tots els elements.

Exposa que, quan una Administració —no només aquesta— expropia —i demana que li permetin parlar genèricament, tot i que sap que en aquest cas els afecta molt directament—, és conscient que hi ha una repercussió econòmica, i que per això hi ha una indemnització que ha de donar resposta als drets que tenen aquelles persones, al valor que té la finca, i inclús, en alguns casos, a la possibilitat que s'hi pogués construir en un futur o en el present. Declara que tot això hi és. Defensa que ells no diuen que, quan hi ha una expropiació, a aquelles persones se'ls dona una indemnització petita, o ridícula, o no ajustada, o sense tenir en compte aquestes valoracions. Recorda que cal tenir en compte que hi ha una Junta d'Expropiacions, de manera que no és una decisió només de l'Ajuntament, i que aquesta junta ha de validar l'operació, d'acord amb el valor del mercat i dels drets que tenen les persones, i dictaminar quina és la quantia a la qual tenen dret com a indemnització. Defensa, doncs, que no parlen d'una qüestió menor.

Ara bé, manifesta també que el que ha dit inclou una sèrie de passos als quals no s'ha arribat encara. Torna a demanar el mateix, que deixin que els equips tècnics els tornin les peticions que els han fet, i llavors tindran les reunions que faci falta per explicar-les i per intentar trobar l'opció menys carregosa per a tothom. Afirmar que aquest és el compromís que pot fer avui, perquè hi ha una part d'informes tècnics que no tenen i, per tant, confessa que seria agosarat per part seva entrar en concrecions que poden causar més confusió.

Entén que l'Audiència no és el lloc adequat. Comprèn que hi vagin, i ella els respondrà les vegades que faci falta. Assegura que no és un tema d'incomoditat, perquè tant si la incomoda com si no, és la seva feina, ella representa l'Ajuntament en aquesta sala i, per tant, ha de donar les explicacions. Explica que no ha entrat en la valoració de les històries personals per una qüestió de respecte, perquè sap que no és ningú per valorar les històries de vida que s'han compartit. Sap que hi ha decisions que són més amables i que hi ha decisions que ho són menys.

**Ajuntament
de Barcelona**

Districte de Sants-Montjuïc

Sap que li toca, com a representant de l'Ajuntament, donar la cara per les decisions, tant si són amables com si no.

Pensa que el nivell de concreció que necessiten els interessats va més enllà d'una resposta en una Audiència. I, per tant, comenta que el que faran serà cridar-los –i es compromet a ser-hi present– a una reunió en la qual es puguin treballar els temes. Creu que ara podrien començar un debat, sense conèixer part del contingut, i el que farien seria crear més desassossec i més sensació de frustració. Declara que es mereixen tenir aquests informes amb les possibilitats i, sobre això, poder veure quina és l'opció que té més sentit per a tots plegats, i ser capaços de trobar-la entre tots.

La **vicepresidenta** li dona les gràcies i informa que, si no hi ha més intervencions a la sala, s'acaba aquí aquesta Audiència Pública. Agraeix molt les disset intervencions que hi ha hagut, més les set que s'han rebut per escrit i que també es respondran per escrit.

Aixeca la sessió a les 20.10 hores.